

Više treba slušati Boga negoli ljude

Gospodin Isus Krist je obećao: *Svakoga tko mene prizna pred ljudima, priznat ću i ja pred Ocem mojim, koji je na nebu* (Matejevo evanđelje 10,32).

S velikim veseljem iskoristit ću prigodu da kažem nešto o Božjoj milosti u mojem životu. Neizmjerne sam trojedinom Bogu zahvalan za spasenje, koje nam je dodijeljeno bez ikakve obveze da mi bilo što uzvratimo, jer je Isus Krist prolio svoju krv za nas kao Jaganjac Božji.

U Božjoj Riječi o počecima prve crkve čitamo: *Uvelike se množio broj učenika u Jeruzalemu; i veliko se mnoštvo svećenika pokoravalo vjeri* (Djela apostolska 6,7). To se, naravno, odnosilo na izraelske svećenike iz Levijeva plemena, no ipak su to što se događalo tada i tijekom povijesti sve do našeg vremena doživljavali i mnogi od svećenika Rimokatoličke crkve koje je nadvladala Božja milost i koji su primili opravdanje vjerom. Osobito bih htio podsjetiti na reformatore, među kojima su mnogi zbog svoje vjere prihvatili mučeničku smrt. Njihovo svjedočanstvo dalo je i meni hrabrost da nadvladam svoje sumnje i strahove te se odlučim napraviti velik iskorak vjere, da se više ne oslanjam na ljudske predaje i dogme, nego na Sveto pismo.

Kada budem izlagao svoje svjedočanstvo neću se prepirati, nego ću jednostavno svjedočiti istinu, i to bez ikakva uljepšavanja ili pretjerivanja. To što ću govoriti o onome što sam doživljavao tijekom mnogih godina svoje samostanske osamljenosti činim zato što želim pojasniti kako je velika milost Božja, koja me izvela iz tame u svjetlo, iz robovanja pod Sotoninom vlašću u slobodu Božjeg djeteta, iz smrti u život i iz izgnanosti u izbavljenje.

Dragi nepoznati čitatelju, budući da u rukama imaš ovo moje izvješće, dopusti mi najprije da prozborim ono najvažnije o svojem životu:

Zovu me Nino, ali se inače zovem Sennen Tirelli. Rođen sam 27. studenog 1917. godine u pokrajini Reggio Emilia, u Italiji. Godne 1928. ušao sam u kapucinsko sjemenište u mjestu Scandiano. Za svećenika sam zaređen 12. srpnja 1942. godine u katedrali Reggio Emilia, a zaređio me biskup monsinjor Eduardo Brettoni. U veljači 1949. godine prešao sam u jedan drugi monaški red i, konačno, nakon trideset i jedne godine duhovnog zatočeništva, u veljači 1959. godine nanovo sam se rodio po Duhu Svetom te, jedino po Gospodinu Isusu Kristu, bio pridružen Božjoj obitelji.

Kako je sve počelo

Sigurno se pitaš zbog čega sam napustio monaški red i Rimokatoličku crkvu. Kako bih odgovorio na tvoje opravdano pitanje, moram ti ispričati nešto o okolnostima u kojima sam se tada nalazio.

Kad sam bio dijete htio sam postati liječnik. Mислеći da liječnici znaju sve o bolestima i njihovu liječenju, smatrao sam da bih kao liječnik mogao sačuvati ljude od umiranja. No jednoga dana umro je naš liječnik, što me potreslo toliko da sam promijenio svoje nakane u pogledu zanimanja. No želja za dobrim obrazovanjem se meni kao djetetu iz siromašne obitelji mogla ispuniti samo ako uđem u samostan. Možeš li me zamisliti kako kao dječak od jedanaest godina stojim pred ulaznim vratima samostana?

Pozvonili smo na ulazu u samostan. Otvorio je bradati kapucinski monah, pustio nas unutra i za nama zatvorio vrata samostana te preuzeo sve što smo imali u rukama. Sve je pohranio u spremište i podijelio nam pripadajuće brojeve. Od toga trenutka naša je volja smatrana mrtvom, a vlastite zamisli i nakane bile su zabranjene.

Odvojen od svoje obitelji, udaljen od ostatka svijeta, tu sam proveo svoje gimnazijske godine. Posvuda je u zraku lebdjela religio-

znost, koju ja nisam smatrao pravom. Evanđelje se upotrebljavalo kao kazneni zakonik i samostanska pravila bila su iznad svega.

Nakon toga je za buduće monahe i svećenike počela pokusna godina, novaštvo, koja je završavala privremenim polaganjem tri zavjeta: poslušnosti, siromaštva i čistoće. Taj trostruk zavjet inače je simbolički prikazan s ona tri čvora na pojasu franjevačkih redovnika.

Mučni običaji

Već prije toga nisam imao nikakvo pravo na vlastitu volju, no sada sam još opsežnije trebao odbaciti sve što je bilo moje. Dobio sam novo ime („brat Matija od Reggio Emilie“), neudobnu halju od grube tkanine, kakvu su tada nosili i franjevački redovnici, a kosa mi je ošišana uokrug, to jest načinjena mi je tonzura, kako bih bio neprivlačan svijetu. Odricanje od jela i nošenje pojasa s čavlicima bilo je na programu gotovo svaki dan, jednako kao i samo-bičevanje željeznim lancem. Pet puta tjedno morali smo ustajati u ponoć i okupiti se u samostanskoj kapeli na zajedničko pjevanje („svetu službu“). Čarape nismo imali ni zimi, nego smo nosili samo sandale, i spavali smo u nezagrijanim prostorijama. Tu bih dodao još nešto: sve to odricanje i samokažnjavanje uopće mi nije donijelo nutarnji mir. Samo sam žarko čeznuo za time da budem oslobođen iz tog duhovnog robovanja.

Nakon novaštva nastupio je trogodišnji studij filozofije. Nakon toga smo položili konačan zavjet, čime smo se doživotno vezali uz taj red. Uslijedile su četiri godine studija teologije, nakon kojih sam, 12. srpnja 1942. godine, bio zaređen za svećenika.

To je kratak pregled razdoblja između moje jedanaeste i dvadeset i pete godine života. Ono što sam tijekom tih četrnaest godina obrazovanja naučio, doživio i za što sam se izborio, nije bilo moguće tako brzo ostaviti za sobom.

Poslušnost bez uvjerenja

Izdvojenost i osamljenost u kojoj smo živjeli, krajnje stroga stega i s time povezan pritisak, postigla je svoju svrhu: potpuno sam

se podložio i više nisam brinuo o tome je li taj put što mi je nametnut ispravan ili nije.

U onih godinu dana novaštva ipak sam zašao u veliku dvojbu i imao unutarne sukobe. Odjednom više nisam bio siguran je li to zaista put koji je za mene predvidio Bog. Trebam li i dalje ići njime? Ne bi li mi bilo bolje da napustim samostan i vratim se roditeljima? O toj svojoj dvojbi htio sam porazgovarati sa svojim nadređenima pa sam im otkrio u kakvom je stanju moja duša, ali odgovor je bio samo: „Ostani tu gdje te postavio Gospodin, sve ostalo je od vraga.“ Budući da sam bio naviknut na to da budem poslušan i da pristanem na sve, postupio sam po njihovom savjetu te, premda sa zlovoljom u srcu, nastavio ići dalje utvrđenim putem. Ali Bog, koji poznaje naša srca i naše najtajnije misli, već je davno prije toga čuo moje vapaje i bio prisutan te pripremio moje oslobođenje.

Površinske promjene

Studij teologije i s time povezana promjena samostana donijela je određeno olakšanje. Ali u godinama što su uslijedile, što se više približavalo svećeničko zaređenje, još su se više povećale sumnje. Moji nadređeni primijetili su da se u meni vodi borba pa su me poslali u jedan udaljeni samostan. Danas bi se to što su oni time nakanili postići moglo nazvati ispiranjem mozga.

Ta mjera trebala se pokazati uspješnom. Uz to što sam zbog toga pretrpio poniženje i postao još osamljeniji, izbio je Drugi svjetski rat, što je sve doprinijelo tome da na posljetku, u nedostatku boljih mogućnosti, nastavim svojim putem prema svećeničkom zaređenju.

Moj život kao svećenika

Tada je za mene počeo nov dio života. Dočekao sam smrt svojih roditelja i svršetak Drugoga svjetskoga rata. Radeći kao svećenik, stupio sam u vezu s mnogo raznih ljudi. U više gradova radio sam kao ispovjednik, kao učitelj ili kao bolnički kapelan. No u svojoj sam nutrini još uvijek bio nemiran i tragao za mirom. Tako sam se nakon dvadeset i jedne godine u kapucinskom, podvrgnuo jednom

manje strogom redu, naime franjevcima „konventualcima“. Tako sam došao u njihovu samostansku provinciju u Rimu.

Ispočetka je sve izgledalo prekrasno i mislio sam da sam konačno našao mjesto počinka, ali sve se pokazalo kao utvara, kao fatamorgana, jer su se u meni ponovno probudile sumnje i sve sam više nailazio na nerazumijevanje.

Sezze Romano

Pet godina sam po nalogu svojeg reda radio kao tajnik u Srednjoj školi Nettuno u Rimu. Zatim sam sasvim neočekivano premješten u Sezze Romano (Latium), u jedan udaljeni samostan. Ondje sam, s jedne strane, imao sve, dok, s druge strane, nisam imao ništa. To što zvuči kao protuslovlje, za mene je bila stvarnost. Život mi se okretao kao kakav kotač: molitve časova, ispovijedanje, misa, pouka, druge dužnosti ... svaki dan jedno te isto. Radio, televizija i filmovi zauzimali su važno mjesto u samostanu. Ono što je bilo zabavno svijetu određivalo je život unutar samostanskih zidina. U svojim zavjetima sam se, doduše, bio odrekao svijeta i svega onog primamljivog što grijeh donosi, ali sam u stvarnosti tonuo sve dublje u grijeh i nalazio se na putu koji vodi u propast.

Prve zrake svjetla

No u tom udaljenom samostanu počeo sam čitati Sveto pismo i pomoću toga mjerila započeo sam preispitivati sav svoj život, onako kako su to nekoć činili i Židovi u Bereji (Djela apostolska 17,11). Sve ono što sam primio i uvježbao putem Rimokatoličke crkve počeo sam, zahvaljujući Božjem djelovanju, uspoređivati s biblijskim odredbama. Promatrao sam ponašanje svećenika koji su kao i ja živjeli unutar samostanskih zidina i onih koji su kao „svjetovni svećenici“ radili vani u župama. Koliko sam samo lakomosti i nemozila bio prisiljen otkriti među tim tobožnjim „Božjim slugama“! Njima su ljudi iskazivali počasti, a oni su tijekom svojih ophoda nosili slike i relikvije te Mariju i papu uzdizali na božansku razinu. Opravdavali su podjeljivanje oprosta i mnoge druge nebiblijske nauke.

Do toga vremena Bibliju sam proučavao samo toliko koliko je bilo nužno poznavati određene retke koji su naoko podupirali rimokatolički sustav nauka. No tada mi je postalo jasno koliko je, ustvari, nepotpuno i iskrivljeno moje poznavanje Biblije. Nisam imao pojma o Božjim spasonosnim naumima i imao sam sasvim pogrešna shvaćanja o načinu spasenja. Mojim mislima vladala je neznabožička filozofija i ljudska shvaćanja, a Božja Riječ je bila iskrivljena toliko koliko je to bilo probitačno teološkom nauku Rimokatoličke crkve.

Iz izgubljenosti u spasenje

U Božjoj Riječi piše: „Poznaj Gospodin one koji su njegovi“ (2. Poslanica Timoteju 2,19), a Isus u Otkrivenju 2,23 govori: „Ja sam onaj koji istražuje bubrege i srca.“ U desetom retku devetog psalma čitamo: „GOSPODIN će biti i utočište potlačenima, utočište u danima tjeskobe“, a prorok Nahum izjavljuje: „Dobar je GOSPODIN, utvrda jaka u dan nevolje; i poznaje on one koji se u njega uzdaju“ (Nahum 1,7).

Meni je velik dan spasenja i dan svjetla odozgor došao sasvim neočekivano. Bilo je to u travnju 1958. godine. Oko sedam sati ujutro stajao sam pred kapelom, kamo sam išao održati misu, no iz nekog razloga vratio sam se na pola sata natrag u svoju sobu. Htio sam si to vrijeme ispuniti s malo glazbe pa sam počeo tražiti odgovarajuću radio-postaju. Tada mi je Bog u svojoj ljubavi dao da naiđem na radio-postaju Monte Carlo. Ondje su upravo davali neku prekrasnu pjesmu, koja je bila popraćena kratkom duhovnom porukom na temu: „Danas, ako glas njegov čujete, ne otvrdnite srca svoja“ (Poslanica Hebrejima 3,7). Emisija je završila odjavom: „Qui Radio Risveglio“ (Ovdje Radio Probuđenje) i objavljena je adresa za uspostavu veze.

Ne bih mogao točno reći što se toga jutra dogodilo, ali znam da je toga dana u meni nastupio nov život. Putem dopisivanja, koje sam otad imao s postajom Radio Risveglio, našao sam put za iskreno zajedništvo s Bogom, što je za mene bilo nešto sasvim novo. Istodobno sam osjetio snažnu želju da na primjeren način služim Bogu.

Kada bih pomislio na svoj dotadašnji život, preplavilo bi me gnušanje. Novi zavjet što su mi ga poslala braća i sestre s radija Risveglio, svaki dan je bio moje najdraže štivo.

Izlet u Lugano

Uskoro mi se ispunila želja da o svojim problemima i pitanjima porazgovaram u osobnom susretu s voditeljima radija Risveglio i izlijem im svoje srce. U rujnu iste te godine Gospodin je uredio okolnosti tako da sam mogao dobiti putovnicu, što je bilo prilično neuobičajeno za jednog redovnika. Tako sam mogao otputovati u Lugano, gdje je bilo sjedište radija Risveglio.

Na njihova bogoslužja dolazio sam u svojoj redovničkoj opravi. Okruženje je bilo srdačno i uvidio sam da naše duhovne potrebe ne mogu namiriti liturgijski obredi, ljudske predaje ili filozofsko-teološke rasprave, nego to uspijeva jedino Božja Riječ, kada je bezuvjetno prihvatimo i primijenimo. Jedino je Božja Riječ istina.

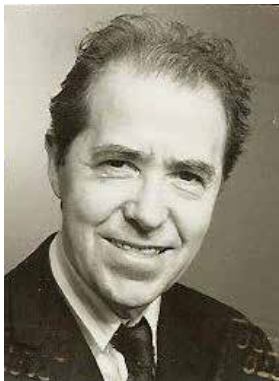
Kada sam se tri dana kasnije vratio u samostan, u svojoj prtljazi imao sam dragocjeno blago: cjelokupnu Bibliju! Nakon toga sam živio dvostrukim životom: s jedne sam strane još morao sudjelovati u jednoličnom i besmislenom samostanskom životu, a s druge sam strane uživao istinsko zajedništvo s Bogom prigodom čitanja i proučavanja Njegove Riječi.

Promjena smjera

Pitam tebe, dragi čitatelju: Jesam li, sada kada sam otkrio Svjetlo, i dalje trebao ostati u tami? Jesam li trebao podnositi zabludu sada kada mi je istina bila jasna pred očima? Nipošto! Ne mislim da bi mi savjetovao da ostanem tamo gdje sam bio, nego bi me ohrabrio da što je moguće prije napustim taj zatvor, nije li tako?

Morao sam potpuno preurediti svoj život, u potpunosti se okrenuti Isusu Kristu, kako bi jedino On bio moj Spasitelj, moj Gospodin, moj Učitelj, jest, moje sve. Taj nutarnji postupak počeo je onoga dana kada sam prvi put slušao Radio Risveglio, a očigledan je bio tek 4. veljače 1959. godine, kada sam – bez i najmanjeg tračka sumnje – napustio samostan i Rimokatoličku crkvu.

Noć prije toga napisao sam svoje duhovno svjedočanstvo, u kojemu sam objasnio da za sobom ostavljam zabludu i laži kako bih

prigrlio istinu Evandjelja. Kada sam idućeg jutra napustio svoju ćeliju, jedan me prijatelj svim mogućim razlozima pokušao još jedanput odgovoriti od toga. No neki nutarnji glas rekao mi je: „Budi jak i postupi kako treba.“ I tako sam održao svoju posljednju misu, posljednji put jeo zajedno s ostalim redovnicima, stavio svoje pismeno svjedočanstvo u poštanski sandučić nadstojnika, otišao na željeznički kolodvor i popeo se u vlak za Lugano. Kada sam stigao tamo primila su me braća s radija Risveglio. Nekoliko

mjeseci nakon toga otvorila su mi se vrata za suradnju u tim radio-emisijama, gdje sam do svojeg umirovljenja i poslije njega pomagao u širenju radosne vijesti putem etera.

Pogled iza pročelja

Danas Rimaska crkva sebe prikazuje kao prijateljski nastrojenu prema ljudima. Užasna iskazivanja moći tijekom povijesti nestala su iz društvene svijesti. No iako se Rimokatolička crkva naglašeno prikazuje kršćanskom, nije se ni najmanje promijenila. I dalje se kao i ranije čvrsto drži svjetovnih značajka papinstva, i drugih nauka (doktrina), što je sve nastalo u najmračnijim stoljećima kršćanske povijesti. Papinstvo je još uvijek ista ona tvorevina koja je u doba prije reformacije vladala svijetom i tada bila javno ožigosana od strane hrabrih muževa koji su bili spremni umrijeti za svoje uvjerenje. U taktiku papinstva spada to da se određenim ciljevima uvijek pristupi na odgovarajući način. Rim ima mnogostrane pojavne oblike, ali njegov otrovni žalac je ostao isti.

Neki od nauka te crkve zarobljavali su me tijekom razdoblja od trideset godina. Od svojeg djetinjstva bio sam, a da to nisam ni primjećivao – da se poslužim formulacijom apostola Pavla – u vlasti tih „đavolskih nauka“ (1. Timoteju 4,1).

Rim ljude čini robovima, Krist ih oslobađa.

Rim nas osljepljuje, Krist nas prosvjetljuje.

Rim potiče sumnju, Krist daje izvjesnost.

Rim vodi u propast, Krist daje vječan život.

No najvažnija točka mojeg svjedočanstva nije osuđivanje rimokatoličkog nauka, nego radost zbog toga što sam iz smrti prešao u život.

Samo je jedan put do Neba: Isus Krist.

Postoje samo jedna vrata na koja čovjek može ući u Nebo: Isus Krist.

Postoji samo jedan ključ koji otvara ta vrata: križ Isusa Krista.

Postoji samo jedno ime u kojemu je spasenje: Isus Krist.

Postoji samo jedan posrednik između Boga i ljudi: Isus Krist.

To je neusporediva poruka spasenja, Evanđelje milosti, pravo, biblijsko Evanđelje.

Pogovor

Četrdeset i sedam godina nakon svojeg obraćenja još uvijek se radujem zbog Božje milosti, koja me spasila. Kao sažetak ovog svjedočanstva, koje bi trebalo biti mnogo opširnije, htio bih zajedno s apostolom Pavlom zaključiti: *Sada, dakle, nema osude onima koji su u Kristu Isusu; koji ne hode po tijelu, nego po Duhu. Jer zakon Duha života u Kristu Isusu oslobodio me zakona grijeha i smrti* (Poslanica Rimljanima 8,1-2).

Braćo, ja sâm ne smatram da sam već dohvatilo. Jedno samo: ono što je za mnom, zaboravljam, za onime što je preda mnom sežem; prema cilju težim, k nagradi uzvišenog poziva Božjeg u Kristu Isusu (Poslanica Filipljanima 3,13-14).

Jedinome mudrome Bogu, našem Spasitelju, slava i veličanstvo, vlast i moć, i sada i zauvijek. Amen (Judina poslanica 25).

Kršćanima u Korintu Pavao je napisao: „Jer ljubav Kristova nas potiče ...“ (2. Korinćanima 5,14). Pavao je prekrasan primjer toga kako Božja ljubav može nekoga nagnati na to da s potpunom preda-

nošću naviješta dobru vijest o spasenju. Ista ta ljubav prema Gospodinu Isusu i mene potiče da te sada upitam: Lutaš li još uvijek naokolo u magli rimokatoličkog nauka? Muči li te neizvjesnost u pogledu tvoje vječne sudbine? Onda je ovdje i sada trenutak da pogledaš činjenicama u oči, odbaciš nebiblijski katolički nauk i jednom za svagda se povjeriš Kristovoj ljubavi, jer On jedini je Put, Istina i Život.

Dragi nepoznati čitatelju, u ovom svjedočanstvu pratio si moje duhovne borbe i čitao o tome kako sam na posljetku otkrio istinu. Možda se i ti još uvijek nalaziš u tami ili možda još oklijevaš. Tada te od srca molim da srušiš zid koji te dijeli od Boga i od Krista te izabereš Put, Istinu i Život. *Jer nema ni u kome drugom spasenja: jer nema pod nebom drugoga imena danog ljudima po kojemu se moramo spasiti* (Djela apostolska 4,12). Više od svega želim ti da odgovoriš na poziv koji ti Krist danas upućuje – možda posljednji put. On govori: „Ovo je djelo Božje: da vjerujete onomu koga je on poslao“ (Ivanovo evanđelje 6,29).

S kojim stavom treba čovjek doći k Bogu vidimo sasvim jasno prikazano u usporedbi o cariniku i farizeju (Lukino evanđelje 18,9-14). Bog je opravdao onoga koji je bio svjestan svoje grešnosti i koji je zavapio: „Bože, milostiv budi meni grešniku!“, dok onog drugog, koji je sebe smatrao pravednim, nije.

Postoji potpuna sigurnost spasenja i mir s Bogom. Mi se možemo držati Njegovog obećanja: „Jer tko god zazove ime Gospodino, bit će spašen“ (Poslanica Rimljanima 10,13). Stoga te ozbiljno pozivam: vjeruj u Gospodina Isusa Krista pa će u tvoj život doći Božji mir i radost i pratiti te do onoga dana kada On ponovno dođe i uzme nas k sebi.

***

Fotografija na prethodnoj stranici, na kojoj su Nino i Alice Tirelli, načinjena je u lipnju 2005. godine u mjestu Neuenburg (Švicarska), gdje su njih dvoje živjeli gotovo dvadeset godina. Prije toga su oboje radili za „Radio Probuđenje“ u gradu Lugano. Tamo su se i upoznali nakon što je Nino istupio iz svećeničke službe. Dvoje djece, koju im je Gospodin darovao, u braku su i također slijede Gospodina Isusa.

Nino je neko vrijeme vršio službu starješine u jednoj zajednici u Neuenburgu, a kasnije je bio odgovoran za izdavanje biltena te zajednice.

Kada mu je u prosincu 2011. godine umrla supruga, Nino je utješni i dobra zdravlja sudjelovao u svečanosti povodom njezina „odlaska kući“, koju je zajednica održala za nju. U travnju 2012. i on je otišao kući k svojem Izbavitelju.